

Zbiór Orzeczeń

Sprawa C-97/17

**Komisja Europejska
przeciwko
Republice Bułgarii**

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Ochrona przyrody – Dyrektywa 2009/147/WE – Ochrona dzikiego ptactwa – Obszar specjalnej ochrony (OSO) – Sklasyfikowanie jako OSO najbardziej odpowiednich obszarów pod względem liczby i powierzchni dla ochrony gatunków ptaków wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2009/147 – Ostoja ptaków (Important Bird Area – IBA) – IBA Riła – Częściowe sklasyfikowanie IBA Riła jako OSO

Streszczenie – wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 26 kwietnia 2018 r.

1. *Skarga o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego – Postępowanie poprzedzające wniesienie skargi – Wezwanie do usunięcia uchybienia – Oznaczenie przedmiotu sporu – Uzasadniona opinia – Szczegółowe przedstawienie zarzutów*
(art. 258 TFUE)
2. *Skarga o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego – Pismo wszczynające postępowanie – Przedstawienie argumentów i zarzutów – Wymogi formalne – Sformułowanie żądań w sposób jednoznaczny*
[art. 258 TFUE; regulamin postępowania przed Trybunałem, art. 120 lit. c)]
3. *Środowisko naturalne – Ochrona dzikiego ptactwa – Dyrektywa 2009/147 – Wybór i wytyczenie granic obszarów specjalnej ochrony – Uprawnienia dyskrejonalne państw członkowskich – Ograniczenia*
(dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147, art. 4 ust. 1, załącznik I)
4. *Skarga o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego – Dowód na istnienie uchybienia – Ciężar dowodu spoczywający na Komisji – Przedstawienie dowodów wskazujących na uchybienie – Odpowiednie źródło informacji*
(art. 258 TFUE)
5. *Środowisko naturalne – Ochrona dzikiego ptactwa – Dyrektywa 2009/147 – Klasyfikacja obszarów specjalnej ochrony – Obowiązek państw członkowskich – Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Kryteria oceny – Uwzględnienie inwentarza obszarów stanowiących ważne ostoje ptactwa w Europie – Dopuszczalność*
(dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147, art. 4 ust. 1)

1. Zobacz tekst orzeczenia.

(zob. pkt 18, 19)

2. Zobacz tekst orzeczenia.

(zob. pkt 23, 24)

3. Zakres uznania, jakim cieszą się państwa członkowskie przy dokonywaniu wyboru obszarów najbardziej odpowiednich w celu ich klasyfikacji jako obszar specjalnej ochrony (OSO), nie dotyczy możliwości klasyfikacji jako OSO terytoriów, które wydają się najbardziej odpowiednie według kryteriów ornitologicznych, ale wyłącznie stosowania tych kryteriów w celu identyfikacji terytoriów najbardziej odpowiednich dla ochrony gatunków wymienionych w załączniku I do dyrektywy ptasiej. Z jednej strony decyzja dotycząca sklasyfikowania i wyznaczenia granic OSO musi być oparta jedynie na kryteriach ornitologicznych ustalonych w dyrektywie ptasiej. Z drugiej strony państwo członkowskie nie może na tej podstawie, że dysponuje zakresem uznania w odniesieniu do wyboru OSO, sklasyfikować jako OSO terenów, których liczba i całkowita powierzchnia są rażąco niższe od liczby i całkowitej powierzchni terenów zidentyfikowanych jako najbardziej odpowiednie.

(zob. pkt 64–66)

4. W ramach postępowania w sprawie uchybienia na mocy art. 258 TFUE ciężar dowodu zarzucanego uchybienia spoczywa na Komisji. Instytucja ta powinna przedstawić Trybunałowi dowody niezbędne do ustalenia zaistnienia tego uchybienia, nie może przy tym opierać się na jakimkolwiek domniemaniu. Jednakże instytucja ta, która nie posiada własnych uprawnień do prowadzenia dochodzenia w tym przedmiocie, jest w znacznym stopniu uzależniona od dowodów dostarczonych przez ewentualne osoby składające skargi, podmioty prywatne lub publiczne działające na terytorium danego państwa członkowskiego, a także przez samo to państwo członkowskie. Podobnie każdy urzędowy dokument wydany przez organy danego państwa członkowskiego może być uważany za źródło informacji odpowiednie dla wszczęcia przez Komisję postępowania przewidzianego w art. 258 TFUE.

(zob. pkt 69, 70)

5. Aktualizacja danych naukowych jest niezbędna do ustalenia sytuacji gatunków najbardziej zagrożonych, jak też sytuacji gatunków stanowiących wspólne dziedzictwo Unii celem sklasyfikowania jako obszary specjalnej ochrony (OSO) obszarów najbardziej odpowiednich, i należy stosować najbardziej aktualne dane naukowe dostępne z upływem terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii. Niemniej, wobec braku innych zaktualizowanych danych naukowych, które mogłyby uzasadnić sklasyfikowanie jedynie części ostoi ptaków (Important Bird Area – IBA) jako OSO, Komisja słusznie może uznać, że wykaz IBA stanowi najbardziej aktualne i najdokładniejsze odniesienie, pozwalające na ocenę, czy państwo członkowskie dokonało klasyfikacji jako OSO obszarów o wystarczającej liczbie i powierzchni w rozumieniu art. 4 ust. 1 dyrektywy ptasiej. Wykaz ten, pomimo że nie jest prawnie wiążący dla zainteresowanych państw członkowskich, zawiera bowiem dowody naukowe pozwalające na ocenę wypełnienia przez państwo członkowskie jego obowiązku wynikającego z tego przepisu.

(zob. pkt 81, 82)